

Holly Webb

Dingęs
šunelis
Maksas

Alma littera

Pirmas skyrius

Atidariusi vartus Molė nekantriai laukė, kol tėvai ją prisivys.

– Na štai! – šūktelėjo ji. – Keturiasdešimt antras! – Ji buvo tikra, kad girdėjo cypimą ir lojimą name. Mergaitė negalėjo sulaukti, kada įeis į vidų.

Molės tėvai galiausiai susiprato.

– Eik ir paskambink į duris! – pasiūlė mergaitės tėtis.

Molė girdėjo durų skambučio aidą namuose ir į jį atsiliepusį garsų lojimą. Tada ji išgirdo pėdučių dundesį, kaip nagai dreskia grindis ir bumbtelėjimą į duris. Mergaitė nustebusi atšoko.

– Džeksonai, pasitrauk! Kaip man atidaryti duris, jei tu prie jų stovi? – balsas neskambėjo griežtai, atrodė, kad moteris tramdo juoką. – O jūs visai nepadedate!

Prie žemų lojimų prisidėjo daug cypiančių, nekantraujančių šunelių balsų. Durys atsidarė, o draugiškos išvaizdos moteris stengėsi sulaukyti lauk bėgančius juodus su baltomis dė-

mėmis šunelius, kurie zujo jai aplink kojas. Šalia jos tupėjo didelis, pilkas, gauruotas šuo.

– O, gerai, vartus uždarėte. Manau, šuneliai šiek tiek susijaudinę ir nekantrauja ištrūkti ir pradėti viską tyrinėti. Aš esu Salė Hjuz, tai mes kalbėjome telefonu. Užeikit!

– Aš Džeimsas Martinas, – tarė Molės tėtis ir pakėlė šuniuką, kuris ropojo poniai Hjuz aplink kojas. – Telefonu jūs kalbėjote su mano žmona Klere, o čia mūsų dukra Molė. Ji pametusi galvą dėl šunų!

Jie nusekė į namą paskui nerims-tančius šunelius. Susižavėjusi Molė negalėjo nuo jų atplėšti akių. Ponia Hjuz buvo sakiusi mamai, kad yra

šeši šuneliai, bet ten tikrai buvo daugiau nei šeši! Atrodė, kad jų visur pilna!

Ponia Hjuz palydėjo juos į virtuvę ir užkaitė arbatinuką. Dar vienas didelis šuo snaudė išsitiesęs ant patogaus pakloto kampe. Molė buvo tikra, kad išgirdo jį sunkiai atsidūstant, nes į kambarį įpuolę šuneliai iš karto sugriuvo ant jo.

Ponia Hjuz nusišypsojo:

– Vargšėlė Šilkė! Manau, kad ji tiesiog stebi iškeliaujančius šunelius. Ji tikrai šauni mama, bet jie ją labai išvargina!

Moteris padėjo puodelius kavos prieš Molės mamą ir tėtį, o mergaitei pripylė stiklinę sulčių.

Molė atsigėrė iš stiklinės ir atsisėdo ant kėdės krašto tikėdamasi, kad galės pažaisti su šuneliais, vis dar šokinėjančiais aplink savo mamą.

Ponia Hjuz pastebėjo vylingą mergaitės žvilgsnį ir linktelėjo jai:

– Nagi, eik, pažaisk su jais! Tik pasisaugok Džeksono, šunelių tėčio. Jis draugiškas, tačiau labai didelis ir žaisdamas gali tave netyčia užgauti!

Molė atsiklaupė ant grindų, o šuneliai smalsiai į ją sužiuro. Drąsiausias mažylis pradėjo lėtai link jos tįpti švelniai vizgindamas uodegą. Mergaitė atsargiai ištiesė ranką, o jis bakstelėjo į ją mažu snukučiu, bet tuoj atsitraukė. Molei atrodė, kad jis juokiasi.